

# РЕШЕНИЕ

№ 41506

гр. София, 11.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в**  
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Анета Юргакиева**

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9671** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ).

Образувано по жалба на Ц. М. М., ЕГН [ЕГН], представляван от адв. Д. Т., срещу Отказ за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие с рег. № 23000-13924 от 21.08.2025г., издаден от началника на 06 РУ – СДВР.

Жалбоподателят счита, че обжалваният административен акт е издаден при неспазване на установената форма, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. В жалбата се отрича възприетото от административния орган становище по отношение съществуването на опасност за жалбоподателя. Твърди се, че не е необходимо да съществува конкретно застрашаване, за да е налице доказана необходимост за придобиване, съхранение и носене на оръжие по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОВВВПИ. Според жалбоподателя необходимостта е доказана с изложените в хода на административното производство обстоятелства, че същият е управител и съдружник в две търговски дружества – „СИ ЕНД ТИ ИНОВЕЙТ“ ЕООД и „Т и М АУТОХАУС“ ООД. При извършване на дейност – най – вече търговия с автомобили, било необходимо пренасяне на парични суми за капаро и плащане, които понякога достигали хиляди левове. Жалбоподателят твърди, че е бил заплашван, за което подал сигнал до органите на МВР. Отделно, живеел в краен квартал – О. купел, където имало множество неосветени места, както и лица, които според жалбоподателя са били от „криминалния контингент (включително мигранти и от ромски произход)“. Това обосновавало необходимостта да притежава оръжие. Сочи се, че

жалбоподателят притежава разрешително за ловно оръжие и няма нарушения, свързани с употребата и съхранението му. По-нататък в жалбата са развити съображения, че административният акт е издаден при липса на мотиви, с което не е спазено изискването за форма. Твърди се, че са нарушени разпоредбите на чл. 26, 28, 34, 35 и 36 АПК, както и че на жалбоподателя не са давани указания какви документи да представи според органите, за да докаже предпоставките за издаване на положителен за него административен акт, което от своя страна нарушавало принципите за достъпност, публичност и прозрачност, последователност и предвидимост. Били нарушени чл. 3 ЗСП, вр. чл. 4 ЗЗДискр., вр. чл. 14 ЕКЗПЧОС, тъй като на жалбоподателя бил отказано разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие, а на други лица при сравними сходни обстоятелства било издадено същото по вид разрешение. Искане се отмяна на решението и връщане на преписката на началника на 06 РУ-СДВР за ново произнасяне. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Т. и адв. П., които поддържат жалбата, като се заявява, че разрешителното е необходимо във връзка с извършваните дейности. Жалбоподателят заявява, че са му отправяни заплахи и това пораждало нуждата от оръжие. Моли за уважаване на жалбата.

Ответникът – началник на 06 РУ-СДВР, представляван от юрк. С., моли жалбата да бъде оставена без уважение като недоказана и неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Ц. М. М. е подал Заявление вх. № 142400-2185/28.07.2025 г. по описа на 06 РУ – СДВР, с което е поискал да му бъде издадено разрешение за закупуване на 1 бр. късо нарезно оръжие с прилежащите към него 100бр. боеприпаси. В заявлението е посочено, че същото му е нужно за самоохрана на него и семейството му.

По повод заявлението е изготвена Докладна записка рег. № 230р-29838/04.08.2025 г., в която е посочено, че е извършена проверка в „ЦИС-Полиция-КОС“ и ИИС „Справки“ и за жалбоподателя нямало информация.

До жалбоподателя е изпратено писмо № УРИ230000-13021/06.08.2025 г., получено на 12.08.2025 г., в което е посочено, че на основание чл. 83, ал. 2 ЗОБВВПИ в 30-дневен срок следва да посочи основателна причина за придобиване на огнестрелното оръжие.

В отговор жалбоподателят е изпратил молба вх. № 142400-2415/15.08.2025 г., в която е посочил: 1. Обективна необходимост и мотиви за самоохрана: поради характера на ежедневието му и необходимостта да пренася големи парични суми в брой в светлата и тъмната част на денонощието, в качеството му на собственик и управител на „СИ ЕНД ТИ ИНОВЕЙТ“ ЕООД и „Т и М АУТОХАУС“ ООД; 2. Поради отправяни заплахи към него и семейството му от съмнителни лица, както и такива, за които имал информация, че са осъждани с наказателни присъди, като цитира подадена жалба с № 225 000-11842 в 01 РУ – СДВР; наскоро закупен от него имот за лично ползване на първи етаж в район с повишен риск (кв. О. купел, [улица]); 2. Отговаря напълно на законовите изисквания, като вече притежава разрешение за ловно оръжие и е преминал успешно изискваните психотестове, медицински прегледи и обучения, няма „съдебни или административни нарушения“, свързани с притежаваното оръжие.

Във връзка с предоставените допълнителни обяснения от жалбоподателя е изготвена докладна записка № 230р-31923/19.08.2025 г. и преписката е изпратена за решаване по компетентност.

Административното производство приключва с оспорения в настоящото производство Отказ за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие с рег. № 23000-13924

от 21.08.2025г., издаден от началника на 06 РУ – СДВР.

Административният орган е приел, че посочените от жалбоподателя мотиви не обосновават необходимостта и нуждата от носене на огнестрелно оръжие. Сочи се, че самоотбраната предполага реална опасност от посегателства, която може да бъде избегната или преодоляна по друг начин, каквато опасност също не е била обоснована от лицето. В. от закона разрешителен режим изисква установяването на категорична необходимост от носенето на огнестрелно оръжие, наличието на сериозни и уважителни причини, тъй като дейностите с огнестрелно оръжие и боеприпасите за него са източник с висок риск на обществена опасност. В заключение се посочва, че представените мотиви и доводи за потенциални опасности не са релевантни на депозираното заявление, доколкото хипотетичната опасност, налагаща самоотбрана, съществува за всеки член на обществото. Твърдяната нужда на заявителя не попада в обхвата на закона, имайки предвид, че въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото не можело да мотивира издаване на решение. Поради приетата липса на основателна причина и на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, административният орган е отказал да издаде исканото разрешение за закупуване на огнестрелно оръжие.

По делото е разпитан свидетелят О. В. П., който заявява, че познава жалбоподателя от около 10 години и са приятели. Свидетелства, че жалбоподателят се занимава с киберсигурност и работи в голяма компания - „Акронис“. Посочва, че жалбоподателят се занимава с доста проекти и договори на държавно ниво. Потвърждава, че жалбоподателят притежава апартамент в кв. О. купел, който било на първия етаж. Свидателят твърди, че е ходил там, описва квартала като „криминален“ и „пълнен с бежанци“. По – нататък посочва, че преди година Ц. (жалбоподателя) се е съдил с човек, който се занимавал с автобояджийство и между тях е имало пререкания, както и отправени заплахи към него и баща му. Твърди, че е имало дело срещу този човек и жалба за заплахите.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от лице с правен интерес от обжалването, подадена е в срока по чл. 149, ал. 2 АПК, поради което се явява допустима за разглеждане.

По същество е неоснователна.

Придобиването, съхранението, носенето и употребата на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях са регламентирани в Раздел III на ЗОБВВПИ. Съгласно чл. 76, ал. 1 ЗОБВВПИ за получаване на разрешение за придобиване на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях българските граждани подават писмено или по електронен път заявление по образец до директора на ГДНП на МВР, съответно до началника на РУ на МВР по постоянен адрес, съответно по адрес на съхранение.

Съгласно чл. 83, ал. 1 ЗОБВВПИ при постъпване на документите по чл. 76, ал. 3 - 7, чл. 77, 78, 79, 80, 81 и 81а ГДНП на МВР, съответно РУ на МВР, оценява пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение и извършва при необходимост проверка на място на обектите за съхранение. Според ал. 5 директорът на ГДНП на МВР или оправомощено от него длъжностно лице, съответно началникът на РУ на МВР, издава писмено или по електронен път разрешение за съответната дейност или мотивирано отказва издаването му в едномесечен срок от подаване на заявлението.

Видно от цитираните норми, компетентен орган да се произнесе по подаденото от жалбоподателя заявление е началникът на РУ на МВР. В конкретния случай заявлението е адресирано до началника на 06 РУ-СДВР, който се явява материално и териториално компетентен орган. Следователно обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган.

Не се констатира наличието на съществени нарушения в производството по издаване на процесния отказ. С изпращането на писмо № УРИ230000-13021/06.08.2025 г., получено от жалбоподателя на 12.08.2025 г., административният орган е изпълнил задължението си по чл. 83, ал. 2 ЗОБВВПИ.

Освен задължението да укаже липсата или несъответствието с изискванията на закона /чл.83,ал.2/ законодателят изрично е регламентирал и кои релевантни факти органът установява сам, т.е. за кои факти той събира служебно доказателства. Съгласно чл. 83, ал. 4 ЗОБВВПИ органът служебно проверява обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 3, както и дали срещу лицето има образувано досъдебно производство за умишлено престъпление от общ характер. С тази разпоредба законодателят ясно е разпределил задълженията по събиране на доказателствата между административния орган и заявителя. Органът е длъжен служебно да събере доказателства за посочените в чл. 83, ал. 4 ЗОБВВПИ обстоятелства, като тази разпоредба изключва приложимостта на чл. 36, ал. 1 АПК. В този смисъл е Решение № 8017 от 14.06.2018 г. по адм. д. № 7092/2017 г., VII отд. на ВАС с докл. съдията С. Я..

Горното мотивира извод, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да са от такова естество и с такъв интензитет, че да са довели до ограничаване процесуалните права на жалбоподателя. Действително, до жалбоподателя не е изпратено нарочно писмо съгласно чл. 26 АПК, с което да му се укаже, че е започнало производство по издаване на отказ, но в случая административното производство е иницирано от неговото заявление, а и същият е уведомен на основание чл. 83, ал. 2 ЗОБВВПИ за непълноти, като му е предоставена възможност за допълнителна обосновка и ангажиране на други относими доказателства.

Оспореният административен акт е издаден в съответствие и с материалния закон, и с целта на закона.

Хипотезите, при наличието на които не се издава разрешение за придобиване и/или съхранение на огнестрелни оръжия и боеприпаси, са посочени в чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ. Съгласно посочената разпоредба, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: 1. което не е навършило 18 години; 1а. което няма завършено основно образование - когато то кандидатства за издаване на разрешение за придобиване; 2. което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление; за български граждани тези обстоятелства се проверяват служебно; 3. за което е получено уведомление по чл. 182, ал. 2, т. 2 или по чл. 221, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс; 4. което страда от психическо разстройство; 5. което през последните три години задължително е настанявано в лечебни заведения по глава пета, раздел II от Закона за здравето или е лекувано за употреба на наркотични вещества; 8. спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие; 9. което не е преминало курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, в случаите, когато то кандидатства за издаване на разрешения за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях; 10. което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекционирание и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Видно от оспорения административен акт, административният орган е мотивирал постановения отказ с разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, която е свързвана с наличието, респективно липсата на основателна причина за издаване на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и

съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изброените в закона цели е в тежест на заявителя, който следва да обоснове искането си, като представи съответните доказателства, в зависимост от конкретното основание, посочено от него (Решение № 10136 от 21.10.2025 г. по адм. д. № 3669/2025 г., VII отд. на ВАС).

В съответствие с горното, за да получи исканото разрешително, заявителят е следвало да докаже наличието на някоя от визираните в нормата на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ граждански цели. Когато заявлението е мотивирано с искане за самоотбрана, следва да е установена налична опасност от нападение над личността или имуществото, когато би се оказал застрашен животът или здравето на лицето, респ. на членове на неговото семейство. Съобразно изискванията на закона нуждата от „самоотбрана“ следва да е доказана, а не да е предполагаема или хипотетична. Както се посочи, заявителят е този, който следва да посочи и докаже наличието на достатъчно сериозни факти и обстоятелства, които дават основание да се направи разумно обосновано предположение за действително наличие на необходимост от самоотбрана, т.е. законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие (решение № 3416 от 26.03.2015 г. по адм. д. № 10773/2014 г., VII отд. на ВАС).

В конкретния случай наличието на такава основателна причина не е доказано.

Следва да се отбележи, че без правно значение за законосъобразността на оспорения акт е фактът, че на заявителя е било издадено предходно разрешително за притежание на огнестрелно оръжие. При всяко отделно /ново/ искане за продължаване на срока на разрешителното, административният орган е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона.

На първо място, не е доказано какво точно работи жалбоподателят и какво е естеството на служебните му задължения. На второ място, дори да се приеме, че същият упражнява търговска дейност, свързана с разплащане с пари в брой, то това не води автоматично до необходимост от притежаване на оръжие. Следва да се отбележи, че плащанията в брой са ограничени до определен в закона размер, а в случая не се доказва и същинско извършване на дейност, свързана с пренасяне/придвижване с големи суми пари. Несъстоятелен е опитът да се докаже пренасянето на суми в брой с приложената разписка за получена сума, предоставена във връзка с проектиране на интериор за обект – освен че в нея не е посочен получател, следователно не може категорично да се установи дали е издадена именно на жалбоподателя, същата по никакъв начин не удостоверява нещо друго освен едно плащане от физическо лице, което не е в извънредно голям размер, по сключен договор за изработка. Приложените извлечения от сметки също не доказват извършването на търговски сделки и свързано с тях регулярно опериране с големи суми пари в брой, още повече при посоченото законово ограничение относно плащанията в брой.

На следващо място, доводите, свързани с квартала, в който жалбоподателят е закупил жилищен обект, не могат да бъдат възприети. Жалбоподателят сам е избрал да закупи апартамент в посочения квартал, а няма доказателства, че всъщност действително живее там, предвид, че постоянният му адрес е в кв. Горна баня. Наличието на лица с друг произход или гражданство в квартала не обуславя само по себе си наличието на някаква опасност за жалбоподателя. Субективните опасения на жалбоподателя не могат да се разглеждат като обективна необходимост от притежанието на огнестрелно оръжие. Да се приеме обратното - че всяко лично абстрактно опасение от посегателство без доказване на реална опасност и съществуваща конкретна необходимост представлява основателна причина по смисъла на чл.58 , ал.1,т.10 ЗОБВВПИ, би означавало на

практика да се превърне режима за притежаване на огнестрелно оръжие от разрешителен в регистрационен. В тази връзка изтъкнатите от жалбоподателя причини за необходимостта от притежание на оръжие се преценяват като неоснователни. Както в хода на административното производство, така и в съдебното производство заявителят не е представил доказателства за отправени заплахи към него, в това число няма данни какво съдържа конкретно сигналът, за който се твърди, че е подаден в 01 РУ-СДВР. От свидетелските показания също не се извличат данни за съществуването на конкретна заплаха, нито се обосновава твърдяната причина за самообрана.

Несъстоятелни са твърденията за наличие на дискриминационно отношение при издаването на акта. Конкретни оплаквания и данни в тази насока, извън общото твърдение за по-неблагоприятно третиране в сравнение с други лица по признак „лично положение“, не са изложени, поради което и не е необходимо да бъдат излагани съображения в тази насока.

Издаденият отказ е в съответствие и с целта на закона, а именно законосъобразното придобиване, съхранение, носене и употреба на оръжия и боеприпаси за тях. С регламентацията и въведения разрешителен режим се цели огнестрелни оръжия да имат лица, които имат действителна и обективна необходимост от тях с цел самоотбрана. В този смисъл е и практиката на ВАС по сходни случаи - решение № 341 от 12.01.2021 г. по адм. д. № 4334/2020 г., VII отд. на ВАС, решение № 7018 от 12.07.2022 г. по адм. д. № 739/2022 г., VII отд. на ВАС.

В обобщение, актът е законосъобразен по всички критерии на чл. 146 АПК, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 143, ал. 3 АПК в размер на 200 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

#### Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. М. М. срещу Отказ за издаване на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие с рег. № 23000-13924 от 21.08.2025г., издаден от началника на 06 РУ – СДВР.

ОСЪЖДА Ц. М. М. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 200 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ:

